

Работата, обаче, не бѣше лесна. Едно доста голѣмо бетонно парче пречѣше. Двамата не бѣха въ състояние да го отиѣстятъ. Трѣбваше да го разчупятъ. Лостове, липсваха, но това не ги отчайваше. Време за мислене нѣмаха. Кирката отскачаше отъ слабитѣ рѣце на Здравко и му причиняваше болка. Съ голѣмо усилие тѣ успѣха да го раздѣлятъ на две. Сега вече бѣше по-лесно. Тухлитѣ хвърчаха една следъ друга. Отверстието все по-вече и по-вече се очертаваше. Още нѣколко удари съ кирката и тухли и камѣни и дѣски се струполиха съ шумъ въ дѣното на мазето.

Топълъ и мръсенъ въздухъ ги облѣхна. Хората бѣха спасени. Между тѣхъ бѣше и майката на Здравко, която бѣ трѣгнала да го търси. Първитѣ изгрѣли на противовъздушната отбрана я бѣха застигнали предъ Минковата къща и тя бѣ намѣрила убежище тамъ.

Съ своята решителна смѣлость Здравко бѣше спасилъ отъ явна смъртъ нѣколко жени, чегири деца и трима мъже.

*

Надъ града свистѣха машинитѣ на заврѣщащитѣ се храбри български летци.

Асенъ Стояновъ

Б Р А Т Я

Новината, странната новина, за бомбардировката на Столицата стигна и до града. К. Научи я и малкиятъ Кольо. Затова и той се отзова на гарата, когато пристигна безкрайно дълъгъ влакъ.

Съ стиснати юмручета и жби, едвамъ поемащъ дѣхъ, защото нѣщо бѣше запретило гърлото му, синътъ на скромния обуваръ следѣше съ разширени очи необикновенната гледка. Отъ товарнитѣ вагони слизаха измъчени, бледи жени, деца, старци, мрачни мъже, облѣчени въ онова, което имъ е попаднало подъ рѣка или само наметнати съ черги или одеала. Тѣ не говорѣха, нито се оплакваха; вървѣха така безъ може би да знаятъ къде отиватъ. И само когато срещу нѣкои „щастливци“ се изпрѣчваха посрѣщащи, чуваха се хълцания, мѣсто викове на радостъ.

Не, никога малкиятъ Кольо не бѣше виждалъ такъвъ порой на

нешастие и за това колкото повече наблюдаваше, толкова повече се свиваше сърдцето му и той цѣлиятъ трѣпнѣше.

И изведнажъ той забеляза самотно момче, не по-голѣмо отъ него. То вървѣше като голѣмитѣ печално, мѣкнѣше нѣкаква чанта и, макаръ че бѣше облѣчено въ хубави дрехи, обуто бѣше въ грамадни обувки, които едвамъ тѣтреше по плочника. Но онова което правеше впечатление, бѣше преврѣзката на дѣсната му рѣка—грамадна бѣла преврѣзка, която покриваше рѣката до лакѣта и бѣше закачена на врата му.

И безъ да знае какъ това стана, Кольо се намѣри до столицанчето.

— Да ти помогна, братко!

Момчето, отначало изненадано, сериозно, но спокойно го погледна, после, като забеляза бранническата му куртка, довър-